
Double Helix

Maar voor een hongerige ziel is al wat bitter is zoet

Melinda M. Snodgrass

IK MERK DAT IK de passages over as en wormen oversla. De bladzijden zijn dun en voelen vederlicht aan terwijl ik blader, op zoek naar een passage waarbij er geen brok in mijn keel ontstaat als ik haar voorlees. Ik weet dat mijn vader stervende is, maar dat hoeft ik niet zwart-op-wit te zien.

Hier is er eentje. Het leest meer als een negentiende-eeuws fantasy-verhaal dan als een verzameling overpeinzingen van sinds lang verscheiden Hebreërs. ‘Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, die van de wolken Zijn wagen maakt, die op de vleugelen des winds wandelt.’ Ik heb een goede stem en ik weet hoe ik die moet gebruiken. En nu gebruik ik hem goed, zachter en lager bij de laatste paar woorden. Ik weet dat hij slaapt. Ik wil niet dat hij slaapt. Ik wil met hem praten. Zijn stem horen voordat die voor altijd zwijgt.

Wéér die brok. Ik slik om te proberen hem kleiner te maken. Door het ruitjesraam zie ik nog net de zon schitteren op het traag stromende water van de Cam. Het is augustus en het voelt alsof de zomer nooit voorbij zal gaan. De kamer is verstikkend warm en de zware lucht houdt die misselijk-zoete geur van dodelijke ziekte goed vast. Mijn overhemd plakt aan mijn rug. Buiten, op straat, klinkt het gesputter van een grasmaaier, en een hond die uit irritatie begint te blaffen. Ik zou het gazon van mijn ouders moeten maaien, of dat door een of andere puber moeten laten doen. Door het geopende raam ruik ik het grasveld. De takken van de appelboom hangen naar de grond door het gewicht van de bloe-

sems. *Misschien gebeurt dat met alle levende organismen wanneer ze moeten paren.*

Mijn vader raakt de bovenkant van mijn pols aan. Zijn huid voelt net zo aan als de flinterdunne bladzijden van de bijbel die op mijn schoot ligt. 'Bedankt.' Zijn blauwe ogen zijn verrassend alert in een gezicht van bot en opgerekte huid. 'Er is wijsheid in dat boek,' voegt hij eraan toe, en hij legt zijn hand nu op de bijbel. 'Misschien heb je er wat aan als je me voorleest.'

Fantasie en sprookjes, denk ik, maar ik houd mijn gezicht in de plooi. 'Dus je denkt dat ik onnozel ben.' Ik grijns. 'Nou, bedankt.'

'Nee.' Hij oogt ernstig. 'Maar ik denk wel dat er iets is misgegaan. Ik heb je grootgebracht, Noel. Je kunt niks voor me verborgen houden.'

Hij glimlacht, maar ik voel toch die knoop in mijn maag die ieder kind voelt als hij zijn ouders zulke bovennatuurlijke kennis hoort uitspreken. Het gevoel zal snel overgaan. Ik ben immers achtentwintig. Even vraag ik me af wat hij denkt dat ik gedaan heb. Geen fans bezwangerd in ieder geval. Ik ben hermafrodiet, dus onvruchtbaar. Ook geen schulden gemaakt. Zowel mijn publieke als mijn geheime werk betaalt goed. Wat denkt hij dat ik gedaan heb? Eventjes speel ik met de gedachten om het hem te vertellen.

Je weet dat ik lid ben van de Zilveren Helix, pa. Een onderdeel van MI-7. Maar wat je niet weet, is dat ik hun officiële sluipmoordenaar ben. Ik heb ik weet niet hoeveel mensen omgebracht. Ze zeggen dat je je eerste nooit vergeet. Toch is die even anoniem als alle anderen.

Maar dat vertel ik natuurlijk niet. Ik sta op, leg de bijbel weg en rek me uit. 'Thee? Er zijn citroentaartjes, en rundertong voor een broodje. Wil je niets eten?'

'Ik zal het proberen.'

De keuken is klein en vol, en in de gootsteen ligt een stapel borden van dagen. Een dikke vlieg vliegt lui van de afvalemmer naar de vieze vaat. Het gezoem is bijna hypnotiserend. *Nee, nee, nee.* De slaperigheid verdwijnt als ik even fel mijn hoofd schud. Het ziet ernaar uit dat ik niet alleen een puber moet zoeken, maar ook een schoonmaakster.

De tong – dik, rood en met de smaakpapillen duidelijk zichtbaar – glimt van het gestolde vet onder het lampje van de koelkast. Amerikaanse keukens zijn bijna obscene, met hun gigantische koelkasten volgelden met voedsel. In Engeland gaat het blijikbaar ook die kant op. Wie heeft er nou tijd om elke dag boodschappen te doen?

Ik vraag me af wie de tong heeft bereid. In ieder geval niet mijn moeder. Die heeft nog nooit gekookt. Mijn vader zorgde altijd voor het huishouden en voor mij; hij maakte de maaltijden klaar en bracht daarmee alle clichés over de Engelse keuken in de praktijk. Diep in mijn hart voel ik woede oplaaien, maar ik weet me te beheersen. Het is niet mama's schuld dat hij op zijn sterfbed ligt. Zij was degene die de kost verdiende, dus ik neem aan dat ze het voorrecht had om huishoudelijke taken af te wentelen. Maar ook als ze niet had gewerkt, had ze waarschijnlijk niet gekookt en schoongemaakt.

Haar leven stond in het teken van haar toewijding aan het radicale feminisme. Ze was zelfs zo militant dat ze er alles aan deed om me als jongen op te voeden. Inderdaad, denk daar maar eens over na. Ze zien er misschien een beetje raar uit, maar ik heb de voortplantingsorganen van beide seksen. Ze had me als meisje kunnen grootbrengen en zelfs dan had ik dezelfde naam kunnen houden – je hoeft alleen maar de klemtoon anders te leggen.

Mijn pieper trilt. Ik jongleer wat met de tong terwijl ik in mijn zakken naar het juiste apparaatje zoek. Ik draag een medische pieper bij me nu ik zo vaak in het buitenland zit, evenals de pieper die mijn agent gebruikt om mijn voorstellingen te plannen. Ik heb er een van het Comité, voor Lilith, en een van prins Siraj, de man voor wie Bahir werkt, en eentje van de Orde van de Zilveren Helix.

Het is Siraj.

Sodemieter op, zegt het koortsige deel van mijn hersenen. Maar ik trek mijn mobiel tevoorschijn en toets zijn nummer in. Natuurlijk wil hij me spreken. Natuurlijk moet het nú. Natuurlijk ga ik.

De enige reden dat het de premier van de Verenigde Arabische Emiraten was die een bezoekje kreeg van Bahir, en niet de president, was een onfortuinlijke conversatie. Al Maktoum had in Parijs met prins Siraj gedineerd. De premier had laten vallen hoe prettig hij het vond om een warm bad te nemen en door de plafondhoge ramen de zon te zien ondergaan. Naakte mannen zijn kwetsbaar, en het is niet moeilijk om badkamers te vinden in bouwtekeningen. Voeg daaraan toe de op het westen gesitueerde ramen en ik hoefde alleen maar Google Earth te gebruiken om mijn doelwit te lokaliseren. Het tijdstip was wat minder fortuinlijk.

Ik kan mijn krachten niet gebruiken tijdens zonsondergang of -opkomst, en Bahir kan na zonsondergang niet worden ontboden. Maar afgaande op Sirajs weergave van het gesprek bleek dat Al Maktoum ervan hield om in het laatste beetje daglicht nog wat te lezen in bad. En ik moest een dreigement afleveren, wat nooit erg lang duurt.

Het deinende water in de diepe, uit glazen blokken vervaardigde badkuip maakt het moeilijk om te zien, maar het lijkt erop dat de testikels van de premier zich in zijn buik hebben teruggetrokken. Hij staart me aan en in zijn donkere ogen staat doodsangst. Ik riskeer een snelle blik in het tweetal spiegels dat aan de wand van de marmeren badkamer hangt. Ik ben inderdaad een angstwekkende verschijning, gekleed in een zwarte dishdasha met een pistool in de holster op mijn heup. De tulband heb ik achterwege gelaten. De rand belemmert het zicht in mijn ooghoeken en in de hitte van de vlakke gaat mijn hoofd-huid zweten en kriebelen. Onder de lampen van de badkamer glinsteren dus nu mijn rossige lokken. Met de punt van mijn kromzwaard krab ik mijn baard. De premier kan er zijn ogen niet van afhouden. De slimmerik in het commandocentrum in Whitehall die op het idee kwam om een Aas uit het Midden-Oosten te gebruiken voor mijn mannelijke avatar, stond er jammer genoeg op om Bahir van een kromzwaard te voorzien. Het is zo clichématig, zo *Duizend-en-één-nacht*, maar het is niet anders. Bahirs zwaard heeft veel mensen onthoofd, onder wie de laatste kalief.

‘Prins Siraj laat zijn broer groeten en is teleurgesteld dat hij ervoor heeft gekozen de door de kalief vastgestelde olieprijs niet te eerbiedigen.’

‘Het gaat maar om een paar dollar.’ Zijn stem trilt, piept een beetje. Ik zie kippenvel op zijn schouders en bovenarmen.

‘Honderd dollar.’

‘Die driehonderd die de prins wil, is te veel. De economie in Europa en Amerika zit in het slop. Wat voor zin heeft het als we ze te gronde richten? Als niemand onze olie kan betalen, wat hebben wij er dan aan?’

‘Dat had je tegen de prins moeten zeggen, in plaats van je zo huichelachtig te gedragen achter zijn rug om. Zijne koninklijke hoogheid is niet dom. Hij zal de prijs verlagen, maar niet voordat hij de westerlingen heeft laten bloeden.’

‘We hadden part noch deel aan die oorlog in Egypte. Waarom wraak nemen? Geen van onze soldaten is daar gesneuveld.’ Hij wordt boos nu,

en begint zich af te vragen of zijn leven daadwerkelijk in gevaar is. Ik kijk uit het raam. De zon staat gevaarlijk dicht boven de horizon.

‘Je spreekt zonder schaamte, wat betekent dat je een pion bent van het Westen.’

Als je een zwaard snel zwaait, hoor je het echt fluiten; niet zoals in de film, maar zwakjes. Toch hoort het slachtoffer een fractie van een seconde het geluid dat verraadt dat hem iets vreselijks te wachten staat. De premier schokt en krimpt ineen. Waterdruppels breken het licht terwijl ze langs het raam naar beneden rollen en de zonnestralen vallen uiteen in alle kleuren van de regenboog. Bloed spuit, glinstert in het zwakker wordende licht. Ik heb zijn rechterhand afgehakt. Hij gilt, en zijn gil weerkaatst van het marmer. Ik hoor mensen rennen door de gang.

Het dreigement is afgeleverd. Hoog tijd om te vertrekken.

John Bruckner, alias Highwayman, verlaat juist Flints kantoor wanneer ik aankom om verslag uit te brengen van mijn tussentijdse missie voor Siraj. Uit eerbied voor onze commandant had Bruckner zijn viezige cap afgezet, maar nu wordt die weer op zijn gebruikelijke plek geschikt om zijn gebruikelijke taak te vervullen – het bedekken van een zo goed als kaal hoofd. Ik druk me tegen de muur, aangezien Highwayman de bouw heeft van een bierfust en ruwweg net zo behendig is.

Een hartelijke begroeting later biedt hij me een van zijn wanstaltige zwarte sigaren aan, terwijl hij er zelf ook eentje tussen zijn lippen steekt. Ik maak een afwerend gebaar en produceer een sigaret. De hitte van zijn gedeukte zippo slaat me in het gezicht wanneer ik me naar voren buig. Hij brengt het vlammetje naar zijn sigaar en zuigt herhaaldelijk totdat de punt rood opgloeit. Nu de rituelen in acht zijn genomen, leunen we elk tegen onze eigen muur om elkaar in oenschouw te nemen.

‘Hoe is het mogelijk dat ik in zo’n klotevrachtwagen zit en jij lekker mag goochelen?’

‘Omdat ik knapper ben dan jij.’

‘Absoluut, en je kleedt je beter,’ zegt hij, en hij trekt zijn ruimvallende ribfluwelen broek omhoog over zijn pens.

‘Nog wat interessants gedaan?’

Hij gebaart naar Flints deur en zegt: ‘Ik moest van de ouwe steen-

klomp wapens uit Lagos naar onze mannen in de jungle smokkelen.' Zodra Highwayman zijn vrachtwagen op snelheid heeft, kan hij van Londen naar Melbourne karren zonder het gebied ertussen te hoeven doorkruisen. 'De wegen daar zijn nauwelijks beter dan geitenpaadjes,' gaat hij verder. 'M'n hele vering aan gort. Klote-inboorlingen.'

Dit is niet slechts de last van de blanke die zich doet gelden. Bruckner heeft vreemde, verontrustende dingen gezien op zijn 'sluiproutes' en is bang om te stranden in dat vreemde, surrealistische niemandsland.

'Wees blij. Alleen dankzij Nigeria kun je je tank nog van diesel voorzien.'

'Allemaal leuk en aardig, maar waarom kunnen die zwartjes geen normale wegen aanleggen?'

Ik hou mijn gezicht in de plooi. Bruckner is in de zestig. De tijden zijn veranderd, maar zo niet Highwayman. Hij is racistisch en seksistisch, en veracht buitenlanders met een superioriteitsgevoel dat je enkel bij de blanke Brit aantreft. Hij recht brommend zijn rug, trekt nogmaals zijn broek op en zegt: 'Ik moet ervantussen. Later een biertje doen met de jongens?'

'Helaas.' Ik knik naar de deur van Flints kantoor.

'Volgende keer dan maar.'

Hij loopt weg en de sigarenrook achtervolgt hem als de uitstoot van een van zijn vrachtwagens. Ik klop op de deur. Ik kan Flints uitnodiging om binnen te komen niet horen, maar doe toch de deur open. Hij zit in zijn grote stenen stoel; zijn scherpe, rotsachtige lichaam zou de bekleding van een normale stoel volkomen ruïneren.

Ik neem de stoel die ik altijd neem, druk mijn peuk uit en pak een nieuwe sigaret. Het licht van de lantarenpalen buiten werpt schaduwen op de boekenkast. Alleen een kleine bureaulamp staat aan, zodat Flints ogen rood opgloeien in zijn grijze stenen gezicht.

'Verdomme! Moet je nou altijd zo voortvarend te werk gaan met onze vijanden?'

Shit. Ik had gehoopt dat ik zelf verslag over Dubai had kunnen uitbrengen voordat Flint ervan hoorde. Helaas. Het ziet ernaar uit dat ik vandaag niet hoeft te hopen op goedkeuring van de baas.

'Ik neem aan dat de Verenigde Arabische Emiraten hun prijzen hebben verhoogd?'

'Ja, natuurlijk. Je hebt zijn hand afgehakt! Hij is een vriend van onze eigen premier.'

‘Zo nu en dan moet ik even doorzetten, anders gaat Siraj zich afvragen of zijn bodyguard annex moordenaar überhaupt iets kan.’

‘Kun je Siraj niet bewerken dan?’

‘Bahir wordt gezien als dommekracht. Ik vermoed dat Siraj een heel klein beetje achterdochtig zal worden als de moordenaar van de kalief ineens blijkt geeft van politiek inzicht.’

Flint broemt en knikt. De gebaren van de commandant zijn vaak lichtelijk verontrustend. Alsof je een standbeeld tot leven ziet komen. Hij verrast me wanneer hij met zijn vingers knipt en een vlammetje produceert. Ik besef dat ik nog steeds een onaangestoken sigaret tussen mijn vingers heb.

Nou, nou, een zeldzaam gebaar van inschikkelijkheid. Hij zal me wel vergeven hebben voor mijn ongeautoriseerde bloedvergieten. Ik leun naar voren en hij steekt mijn sigaret aan. De scherpe Turkse tabak schraapt als een klauw over de binnenkant van mijn longen, maar de nicotine die mijn genotscentra een optater geeft, weegt ruimschoots op tegen het ongemak en de theoretische kans op longkanker.

‘Wat ga je nu doen?’

‘Ik heb een date,’ zeg ik opgewekt, en Flint maakt een schurend geluid, als bevroren radertjes die in elkaar proberen te grijpen. ‘Geloof me, het is een stuk minder leuk dan het klinkt. Babysitten is niet echt mijn ding.’

Ik loop naar het toilet om te voorkomen dat ik mijn blaasbeheersing op de proef moet stellen in de kille duisternis van het Tussenin. Terwijl de urine tegen het porselein klatert, strijdt mijn plichtsbesef met mijn daadwerkelijke gevoelens. Wat ik wil, is Lohengrin bellen om onze date af te zeggen, zodat ik naar huis kan, naar pa, om in mijn oude slaapkamer te slapen. Als ik naar New York ga, zal ik laat in de avond een uitgebreide maaltijd moeten nuttigen, om vervolgens tussen zweterige lakens wilde en onhandige seks te hebben met de grote Duitse Aas. Wat hij ontbeert aan tederheid maakt Lohengrin meer dan goed met zijn uithoudingsvermogen. Ik kijk niet uit naar morgen. Zelfs in mijn gewone lichaam zullen mijn onderste regionen beurs aanvoelen.

Even kijk ik vol walging naar mijn korte, vreemd gevormde penis. Zou mijn leven beter, gemakkelijker zijn als mijn moeder de chirurgen toestemming had gegeven hem te verwijderen, zodat ik...

Maar dan dringt de realiteit tot me door. Geen enkele chirurgische ingreep zou me een 'echt meisje' hebben gemaakt. Ik prop de penis weg, rits mijn broek dicht en loop naar de wastafel om mijn handen te wassen. Ik heb nog steeds het ruwe papier in mijn hand als ik me overgeef aan de transformatie. Borsten drukken tegen mijn overhemd en mijn broek knelt waar vrouwelijke heupen zich vormen. Lange nagels gaan door het papier.

De beeltenis in de spiegel valt me tegen. Het hartvormige gezicht ziet er afgetobd uit en onder de zilverkleurige ogen zie ik lichte wallen. Het besef dat vermoeidheid van het echte lichaam overgedragen wordt op de avatar komt als een schok. Ik kijk op mijn horloge en bereken het tijdverschil tussen Londen en New York. Als ik eerst langs mijn appartement in Manhattan ga om me op te kalfateren en een andere broek en schoenen aan te trekken, kom ik te laat voor het etentje met Lohengrin. Gelukkig heeft hij nogal traditionele opvattingen wat vrouwen betreft. Hij zou het niet meer dan normaal vinden als ik te laat kom.

Ik beeld me het appartement in de Village in. Terwijl mijn lichaam zich verstrengelt met die kille, vreemde plek, besluit ik dat kleine zwarte jurkje aan te trekken. Om de aandacht af te leiden naar de benen...

Kunnen

Caroline Spector

HET WAS DONKER, VERSTIKKEND. Boven me hoorde ik de helikopters. Ik moest iets doen. Maar toen hoorde ik gegil. Jezus, hoe ze gilden terwijl het vlees van hun botten brandde. Ik moest een bel blazen. Ik moest weg van de stank van geblakerde huid en verbrand spierweefsel. Gegil. Weg van het gegil.

Ik probeerde me een weg door de duisternis te forceren. Eventjes kon ik geen bellen blazen. Het was alsof er een muur stond tussen mij en mijn kracht – maar toen stroomde er een reeks bellen uit mijn handen. Puin vulde mijn mond en viel langs mijn lichaam. Stof.

Licht. Het licht was helder en puur. Ik blies bellen totdat ik de duisternis had verjaagd en de massa puin boven me had weggeblazen.

‘Stop!’

Ik keek om me heen. Ik was niet meer in Egypte. Geen helikopters. Geen vallende lichamen. Geen brandend vlees. Alleen de helverlichte, gedesinfecteerde testkamer van het CBIA, het Centrum voor Biologische Insluiting en Afzondering – wie bedenkt toch steeds die namen?

Ik heb een hekel aan overheidscentra. Waarom zou je in godsnaam zoiets bouwen in een verlaten zoutmijn? En dan ook nog ver verwijderd van de bewoonde wereld, in New Mexico...

‘Het doel van deze test is om te meten hoeveel kracht u kunt absorberen, mevrouw Pond.’ De lichaamloze stem behoorde toe aan dokter Pendergast. Zijn stem was normaal gesproken zacht en zalvend, dus het was lastig om in te schatten wanneer hij echt boos was. Maar nu hoorde

ik duidelijk een spoortje irritatie, en ik wist dat ik iets verkeerd had gedaan.

Maar hoe vaak wilden ze me nog bont en blauw slaan? Ik begon me te voelen als Wile E. Coyote. *Gooi me nog één keer in dat ravijn, baas. Of blaas me overhoop met een laserstraal. Kies zelf maar.*

Ik wist zelfs niet meer waarom ze me aan het testen waren. Aanvankelijk was het de gebruikelijke kost: een of andere Joker met een kop waar de honden geen brood van lustten en biceps ter grootte van watermeloenen. Hij gaf me een linkse directe die ik zowaar een beetje voelde. Ik probeerde niet te lachen om de teleurstelling die op zijn smoelwerk af te lezen was.

Toen begonnen ze met de granaten, kogels, muren met springveren. Eerlijk, wie heeft er nou muren met springveren? Ik bedoel, hadden die gasten dan niet naar *American Hero* gekeken? Je zou haast zeggen dat ze nog nooit van Het Fenomeen Bubbles hadden gehoord.

Maar het idiote was dat ze niet wilden dat ik bellen blies. Dokter Pendergast liet zelfs niet na te benadrukken dat hij geen enkele bel wilde zien. Ik probeerde uit te leggen dat als ik geraakt werd met de hoeveelheid energie die zij gebruikten, ik wel bellen móést blazen. Anders ging het pijn doen.

Maar dat kon dokter Pendergast niets schelen. Hij wilde slechts weten hoeveel energie ik kon absorberen. Ze hadden al ontdekt dat ik met mijn maximale omvang een kamer van acht bij acht vulde. Ze zeiden dat als ik stop met groeien, mijn dichtheid toeneemt. Zwaarder, maar niet groter. Ik kreeg het gevoel dat ze dat heel interessant vonden.

Het probleem was: nadat ze me zo dik hadden gekregen als maar kon, en me bleven bestoken met energie, werd het steeds lastiger voor me om na de test bellen te blazen en al die energie te ontladen. Hoe hoger mijn dichtheid, hoe sterker ik werd, maar hoe meer moeite ik moest doen om die kracht te benutten. Ik kon amper een van mijn worstenvingertjes optillen.

Het hielp ook niet dat bij elke klap de herinneringen terugkwamen. Herinneringen die ik liever weggestopt wilde houden. Ik deed dus wat ik gewoonlijk doe – ik dacht aan iets anders. Alles wat me maar afleidde van de gedachten die me angst aanjoegen, als een slechte griezelfilm.

Aan Ink denken bleek vaak afdoende.

‘Goed dan, mevrouw Pond, daar gaan we weer.’

‘O, ja? Ik dacht het niet,’ antwoordde ik. Ik hield mijn handen voor

me uit en produceerde een gestage stroom bellen, waarop ik voelde dat mijn kleren ruimer zaten. Met mijn linkerhand greep ik mijn broek bij de zoom om te voorkomen dat hij zou afzakken.

De bellen zweefden door de kamer, maar mijn rechterhand bleef bellen produceren. Terwijl ik de kamer vulde, deden de bellen niets anders dan een beetje trillen. Ik maakte ze zacht en veerkrachtig, zodat ze niemand pijn zouden doen. Maar het zou een tijdje duren voordat ze zouden knappen. De kamer kon in ieder geval niet worden gebruikt voor een sessie Bubbles pesten. Voorlopig niet, tenminste.

‘Mevrouw Pond, u hebt ingestemd met de tests!’

‘Dat weet ik, en nu ben ik er klaar mee. Volgens mij gebeurt dit allemaal op vrijwillige basis.’

‘U gedraagt zich als een kind. We beginnen pas net de reikwijdte van uw krachten te ontdekken.’

Ik staaarde naar de eenzijdige spiegelwand. Ik kon dokter Pendergast niet zien, maar ik stelde me voor dat hij me vol minachting aankeek. En hoe hij over zijn ringbaardje streek terwijl hij me probeerde om te praten.

‘Nou, weet je...?’ Chips. Ik was nooit zo goed in gevatte uitspraken. ‘Je kunt me toch niet vertellen wat ik moet doen!’ Ik marcheerde naar buiten terwijl ik met beide handen mijn broek ophield, en weerstond de neiging om me voor mijn hoofd te slaan.

Er werd geklopt. Ze hadden me in een van de officiersvertrekken ondergebracht. Ik vermoedde dat het gepeupel een mindere behandeling kreeg.

Ik trok de deur open. Een van de normaalste vrouwen die ik ooit had gezien stond op de gang. Ze had kortgeknipt haar, alsof ze zichzelf met een veiligheidsschaar had bewerkt. Haar wangen en voorhoofd zaten vol met littekens van jeugdpuistjes, terwijl een nieuwe aanval alweer was begonnen.

‘Mevrouw Pond?’

‘Dat ben ik,’ zei ik.

‘Ik ben Niobe.’ Ze viel stil.

‘Niobe!’ Ik trok haar in een stevige omhelzing. Sinds *American Hero* mailden we met elkaar. Ze had me diep geraakt, aangezien veel van haar

mailtjes hartverscheurend waren geweest. Haar ouders bleken weinig begripvol toen haar kaart werd gedraaid – en dat is ongeveer net zo'n understatement als zeggen dat er een paar minder aantrekkelijke bandleden zaten in Joker Plague. Maar in haar e-mail schemerde nog iets anders door, iets wat ze niet onder woorden durfde te brengen.

'Wat doe jij hier?' vroeg ik. 'Niet iedereen krijgt een volledig verzorgde reis naar het pittoreske CBIA aangeboden.'

'Mijn ouders waren verre van blij toen bleek dat hun enige dochter geen perfect debutantenbal zou krijgen. Het is moeilijk om te schitteren met dit hier.' Haar dikke staart zwiepte over de vloer. Hij viel me nu pas op. Hij was vies grijs, dik en vlekkerig, en er staken harde haartjes uit.

Ik draaide me om en begon de rest van mijn spullen in de koffer te stoppen. Ze zag er zo eenzaam uit dat ik er onrustig van werd.

'Ze zijn me aan het onderzoeken,' zei ze, 'net zoals ze jou hebben onderzocht.'

'Jeetje, ik hoop van niet,' antwoordde ik over mijn schouder. 'Ze hebben me helemaal lamgeslagen.'

Ze glimlachte lusteloos. 'Nee,' zei ze. 'Ik heb geen kracht zoals jij. Wist je dat je knapper bent in het echt?'

Ik lachte. 'Rustig aan, mevrouwetje Hak-op-de-tak.'

'Ik bedoel, je bent anders dan op tv.'

'Met andere woorden: ik ben niet zo dik nu.' Ik legde het laatste kledingstuk in de koffer. 'Dat komt omdat ik zojuist als een dolle bellen heb geblazen. Ik ga weg, en ik wil niet dat iedereen me herkent als ik terugga naar New York.'

Ze stak haar handen in haar zakken en keek me nors aan. 'Dat betekent zeker dat je geen tijd hebt om wat patiëntjes te bezoeken?'

'Ik wist niet dat ze me wilden zien,' zei ik. 'Ze hebben eigenlijk niets tegen me gezegd, behalve: "Laten we eens kijken waarmee we Bubbles nu weer eens kunnen bestoken."'

Niobe begon nog norser te kijken. 'Ze behandelen ons inderdaad als laboratoriumratten.'

'Moet je horen,' zei ik. 'Ik heb meer dan voldoende tijd voordat mijn vlucht gaat – als er al voldoende brandstof is om van de grond te komen. Wil je dat ik even met je meega?'

'Zou je dat willen doen?' Och, wat keek ze droevig uit haar ogen.

'Tuurlijk. Momentje nog.'

‘Is het leuk om lid te zijn van het Comité?’ vroeg Niobe terwijl we in een golfkarretje van het CBIA door de verlaten gangen sjeesden.

‘Ach, ja,’ zei ik. ‘Ik bedoel, het is leuk om deel uit te maken van iets waarvan je denkt dat het goed is, maar soms... soms is het moeilijk.’

Ergens meende ik verbrand vlees te ruiken. Ik keek om me heen, maar zag niets anders dan gladde, smetteloze muren die voorbijschoten.

‘Maar je doet wel leuke dingen.’

‘Klopt. Ik ben naar de Oscaruitreiking en de Video Music Awards geweest, en na dat gedoe in Egypte kregen we een parade in Disneyland. Dat was leuk. Maar de persreisjes zijn minder leuk.’

Het karretje remde af toen Niobe haar voet van het pedaal haalde. Ze keek me aan. ‘Maar is het dan niet leuk als ze je allemaal vragen stellen en aandacht geven?’

‘Nou, niet echt,’ antwoordde ik. ‘Toen we terugkwamen uit Egypte, moesten we op een pr-tour. Het was hels. Niet vanwege de mensen die ons wilden zien – die waren bijna altijd aardig.’ *Behalve de vrouw die varkensbloed naar me gooide en me uitschold voor moordenaar*, dacht ik. ‘Maar al dat gedoe met de pers is gewoon saai. Erg saai zelfs.’

We versnelden weer. ‘O,’ zei Niobe. ‘Ik dacht eigenlijk dat je leven na *American Hero* en je uitverkiezing voor het Comité perfect zou zijn.’

‘Ik denk niet dat het leven ooit perfect kan worden.’

‘Het was anders wel perfect toen Tiffani werd weggestemd.’ Ze glimlachte samenzweerderig.

Ik glimlachte terug. ‘Dat was inderdaad perfect.’

‘Heb je de promo’s voor het nieuwe seizoen gezien?’ vroeg Niobe. Ze klonk opgewonden.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ze wilden dat ik wat promofilmmpjes deed, maar ik zat in het buitenland toen die werden opgenomen.’

‘Wat vind je van de nieuwe Azen?’

‘Ik denk niet dat ze beseffen in wat voor circus ze terechtkomen.’

Als Aas vergeet je soms dat andere mensen die het virus oplopen minder geluk hebben. Iedereen weet dat het virus dodelijk is, maar velen vergeten dat het ook kan misvormen.

Niobe leidde me door klapdeuren naar de kinderafdeling. Ik zag felgekleurde mobiles, knuffels en muurposters. Sommige meisjes hadden hun infuusstandaarden versierd met kralenkettingen en stickers. Tenminste, ik vermoedde dat het meisjes waren. Dit was de plek waar de zieke kinderen lagen – degenen die door het wildcardvirus niet waren getransformeerd, maar ernstig verzwakt.

‘Vandaag hebben we speciaal bezoek,’ zei Niobe. ‘Ze was een deelnemer aan *American Hero* en nu is ze lid van het Comité: Het Fenomeen Bubbles!’

Geen daverend applaus, maar dat had ik ook niet verwacht. Daarvoor had ik het afgelopen jaar al genoeg ziekenhuisbezoeken afgelegd. Van het Walter Reed tot het Beth Israel, het ging allemaal min of meer op dezelfde manier – zieke mensen die alleen maar wilden dat alles weer normaal zou worden. Zelfs een Aas ontmoeten was redelijk normaal. Ze hadden me immers op tv gezien, gewoon in de huiskamer.

Niobe leidde me van het ene naar het andere bed. Een jongetje droeg een kamerjas met Schotse ruit. Hij was donkerblauw. Hij zag eruit als Violet Beauderest na dat onfortuinlijke kauwgomkauwincident. We kwamen bij een bed waarin een kind als een ballon boven de lakens zweefde. Het ballonmeisje zwaaide zwakjes terwijl we langsliepen. Het was duidelijk dat Niobe erg op deze kinderen gesteld was, en dat zij gesteld waren op haar. Maar bij één bed hield ze stil en begon ze te lachen voordat ze me kon voorstellen.

Midden op het bed zat een klein jongetje. Zijn proporties klopten precies en hij had een dikke bos zwart haar. Terwijl ik naar hem keek, begonnen zijn trekken te veranderen. Het was alsof je naar een computerscherm keek waarop een gezicht langzaam veranderde in een ander gezicht.

Zijn haar groeide totdat het tot zijn middel reikte. Zijn gezicht veranderde en werd vrouwelijker. Toen besepte ik het: hij zag eruit als Cher. ‘Eh,’ stamelde ik. ‘Dit is raar.’

Niobe giechelde. ‘Moet je opletten.’

Het lichaam van het jongetje begon te groeien; zijn armen en benen zwoollen op alsof er ballonnen in zaten.

‘Je maakt een grapje,’ zei ik. ‘Het michelinmanneltje?’

Niobe en het jongetje begonnen te lachen, en pas toen besepte ik dat dit een van Niobes kinderen was. Ik wist dat ze mentaal met al haar kinderen in verbinding stond, maar dat was min of meer het enige wat ik

van haar kracht wist. Ze had er weinig over prijsgegeven. Toen ze weer wat kon uitbrengen, zei ze: ‘Dit is Xerxes.’

Ik stak mijn hand uit en hij legde zijn piepkleine handje in de mijne. ‘Leuk u te ontmoeten,’ zei hij. Hij klonk als een tekenfilmfiguur.

‘Daar moet je wat mee doen,’ zei ik.

Niobe stopte meteen met lachen. Ik schrok er bijna van. Ik mag dan niet de beste moppentapper ter wereld zijn, zó erg was die grap nu ook weer niet. Bovendien was Xerxes’ kracht lang niet slecht – voor een Tweetjeskracht tenminste.

‘Misschien moeten we verder,’ zei ik. ‘Het was leuk je te ontmoeten, Xerxes.’

Niobe ging me voor naar het volgende bed. Ik kon het geslacht van dit patiëntje niet goed peilen en dus besloot ik Niobe het woord te laten doen.

‘Dit is Jenny,’ zei ze. ‘Jenny’s kaart werd ongeveer een maand geleden gedraaid. Ze is niet ziek, maar als ze te opgewonden raakt, moet ze overgeven.’

‘Hallo, Jenny,’ zei ik. ‘Je gaat me toch niet onderspugen?’

Niobe keek me verschrikt aan, maar Jenny begon te lachen. Al klonk het eerder als gorgelen. ‘Meestal vinden mensen me veel te vies om tegen te praten,’ zei ze. ‘Ik was trouwens voor Drummer Boy in *American Hero*.’

‘Ik snap wel waarom,’ zei ik. ‘Hij zit in een band, jonge meiden houden daar wel van.’ Dat was mijn beleefde antwoord als mensen over Drummer Boy begonnen. Zelfs na Egypte vond ik het nog een sukkel vanjewelste.

‘Wilt u mijn boek tekenen?’ Met een van haar zwemvliezen schoof ze een handtekeningenboekje naar me toe.

Ik bladerde erdoor. Ze had al een verrassend groot aantal handtekeningen van beroemdheden verzameld. Ze moest al begonnen zijn voordat haar kaart werd gedraaid. Ik vond achterin een lege bladzijde, zette mijn handtekening en voegde een boodschap toe.

‘Alsjeblieft. Misschien kan ik Drummer Boy eens bellen om te vragen of hij je een foto met handtekening wil sturen. Als je dat leuk lijkt, tenminste.’

‘Dat zou fantastisch zijn!’ zei Jenny. ‘O jee, misschien kunt u beter wat naar achteren.’

Niobe en ik namen wat afstand. En inderdaad, daar ging Jenny’s

maaginhoud. Het was niet alleen vies om te zien, maar rook ook nog eens afschuwelijk.

‘Oké dan. Volgens mij moet Bubbles haar vlucht halen,’ zei Niobe.

De vlucht naar New York was zoals ik me hem had voorgesteld: lang, saai en veel te druk. (Hoe minder woorden ik vuilmaak aan de vlucht van Carlsbed naar El Paso, hoe beter. Horror op tien kilometer hoogte.)

Ik was klaar om terug te gaan naar huis, in Stuyvesant Town. Het was misschien niet de hipste buurt van de stad, maar het voelde als thuis. Op de kruising van Fourteenth Street en Avenue A. De Lower East Side, maar niet echt trendy. Nóg niet tenminste.

De buurt was nog maar net aan zijn opmars begonnen. Er waren veel goedkope kledingwinkels, goed exotisch eten (ook goedkoop) en een paar fantastische boekwinkels op loopafstand. En het Stuyvesant Town-complex was nog steeds wat de ontwikkelaars voor ogen hadden gehad: appartementen voor de middenklasse.

Ik woonde er natuurlijk illegaal, in onderhuur bij een stelletje dat na de geboorte van hun kindje naar Columbus was verhuisd. Ze wilden dichter in de buurt wonen van familie, maar tegelijkertijd New Yorkers blijven. We spraken af dat als ze weer naar de stad wilden, ik zou verhuizen. Dat was twee jaar geleden, en dus voelde ik me – voorlopig – nog zeker van onderdak.

Maar ik kon er zonder vervoer vanaf het vliegveld niet komen, en vandaag waren er maar een paar taxi's beschikbaar, op een heel lange rij wachtenden.

Uiteindelijk kwam ik terecht in een vreemd gevormde kar die door een Joker werd voortgetrokken. De Joker was minstens drie meter dertig lang, lengte die vooral in de benen zat. Het was een uiterst vreemde gewaarwording om door een langpootmug door de straten van New York te worden voortgetrokken. Ik vroeg me af waar hij zijn broeken vandaan haalde. De supergrotewinkel?

Verkeer was er nauwelijks, maar we moesten nog steeds om auto's heen die door hun eigenaren waren achtergelaten. Motorfietsen schoten langs ons heen, hun berijders joelden naar ons. De bussen reden nog; een speciale bestuursmaatregel had daarvoor gezorgd.